

Entrevista Josep Maria Trullén. Nou director del Museu Marès de Barcelona. Es proposa internacionalitzar el centre i obrir-lo a antiquaris i col·leccionistes

“Tothom es pot sentir identificat amb el Marès”

Montse Frisach
BARCELONA

Sembla un tòpic però és una gran certesa: el Museu Marès és un dels museus més singulars de Barcelona i, en canvi, un dels més desconeguts pel públic. Fundat gràcies a la donació a l'Ajuntament de l'escultor i col·leccionista Frederic Marès el 1946, aquest museu té nou director, Josep Maria Trullén (Barcelona, 1954), que substitueix Pilar Vélez (ara al futur Dhub de la plaça de les Glòries). Trullén, que coneix molt bé el patrimoni museístic català gràcies al fet d'haver treballat en diversos museus del territori, ha arribat al Marès quan el museu ja té enllestit el seu llarg procés de restauració.

Vostè té una llarga trajectòria en posades a punt de museus, com va fer amb el Víctor Balaguer de Vilanova o el Museu Diocesà de Vic. Ara, en canvi, aquesta feina ja se l'ha trobat feta.

Sí. "I ara què?", es poden preguntar molts. Ara, amb tot el museu rehabilitat, és el moment òptim per posar en valor el museu. Es tracta que la gent pugui redescobrir el Marès.

Posi'm en valor el museu.

El Marès és probablement un dels museus més estimats de Barcelona perquè és fruit d'una donació generosíssima a la ciutat. És el segon museu d'escultura més important de l'Estat, després del de Valladolid, però, a diferència del museu castellà, que és un museu d'estat, aquest és un museu de col·leccionista. Però no oblidem que el Marès té un component sentimental que són les seves col·leccions de més de 50.000 objectes de tota mena. Un gabinet del col·leccionisme únic. És també el museu més ben situat de la ciutat i, a sobre, la seva seu ocupa una part del Palau Reial Major dels comtes de Barcelona. A les sales de dalt hi dormien els reis a l'època de la gran expansió de Catalunya. Al pati, que és un

dels espais oberts més visitats pels turistes, hi descansaven els comtes catalans. Amb el Museu d'Història de la Ciutat volem fer activitats conjuntes per explicar tot això.

Ha dit que vol que el Marès lideri una xarxa europea del col·leccionisme.

Barcelona és avui en dia un referent mundial, també com a ciutat d'art. Aprofitant aquesta sinergia, podem acostar-nos a

Exposarem obres mestres de col·leccions privades en diàleg amb el fons permanent”

museus semblants al nostre per col·laborar conjuntament. Aquí també tenim una bona xarxa. La Fundació Godia i la Vila Casas són un bon exemple de centres que ja han iniciat una tasca de difusió del que ha suposat el col·leccionisme al nostre país, una tradició llarguíssima que va des de Víctor Balaguer fins a Francesc Cambó, passant per Rusiñol però sense oblidar que la Fundació Miró i el Museu Picasso es van iniciar gràcies a les donacions dels artistes. No podem oblidar tampoc els galeristes ni els antiquaris. Què hauria fet el Marès sense ells? Volem acostar el museu a aquest sector, convidant-los a participar-hi. A més, temporalment, exposarem obres mestres de col·leccionistes en diàleg amb el permanent, i farem mostres de col·leccions privades.

I com es pot atraure més públic? Quin és l'ham del Marès?

Pel que fa a la gent jove, tenim molt clar que la difusió ha d'anar a través de les xarxes so-

José Maria Trullén, assegut al característic pati del Museu Marès, antic verger del Palau Reial Major ■ QUIM PUIG

cial. Pel que fa al públic que no està acostumat a visitar museus d'art, el Marès pot ser inoblidable perquè les col·leccions sentimentals arriben a tothom. Aquest museu ha fascinat personatges com ara el premi Nobel turc Orhan Pamuk, que s'ha inspirat en el Marès per fer el Museu de la Innocència, inaugurat fa uns mesos a Istanbul. Tothom se sent identificat amb el Marès un cop el visita i veu les

joguines, els ventalls, les joies... És pura història de la vida quotidiana. Aquest aspecte del Marès l'hem de revalorar.

Evidentment vostè ja coneixia el museu abans de dirigir-lo. Però en els mesos que fa que hi és, què ha descobert?

La sala femenina. El gust amb què es va fer la museografia, i el glamur i l'elegància dels objectes... Totes les peces són d'una

qualitat extraordinària perquè Marès mai comprava res que no fos bo. Demostra que adorava l'ideal de bellesa femenina, cosa que també es pot veure en les seves escultures de nus femenins. Una altra de les joies amagades és una vitrina on s'exposen toràs jueves i una col·lecció d'apuntadors, uns objectes que serveixen per seguir el llibre, ja que està prohibit tocar-lo amb les mans.